

**ZÁMEČEK
ZEZADU:**

**Čtení na dlouhé
rozvolňování**

ZÁMEČEK

RENATA BUČKOVÁ:

**Z žehlírny
ke Zlatým
nůžkám**

**Začala s brekem v „žehlírně“ dětského
domova, vypracovala se na provozní
vyhlášené pražské restaurace**

Před čtvrt stoletím vypadaly děcáky úplně jinak než dnes.

Když devítiletou Renatu Bučkovou (dnes má 36 let) odvezli z rodiny do obrovského zámku, svlékli a strčili pod sprchu, nechápala, co se děje. Když jí pak v „žehlírně“ dali erární tepláky a zavedli na pokoj, kde bylo osm postelí, brečela dva týdny v kuse.

Po několika letech ji přesunuli do jiného domova, ani tam se necítila jako doma. Ve čtrnácti si ale vymyslela jasný plán. Řekla si: Bude ze mě servírka, ta nedostává peníze jednou za měsíc, ale když je šikovná, vydělá si něco každý den.

Po odchodu z domova prožila příběhy, které by vydaly na akční seriál. Někdy romantický, ale často tak trochu thriller. Ale její plán se podařil – stala se úspěšnou servírkou a pak i provozní v pražské restauraci U Zlatých nůžek na Kampě, přímo pod Karlovým mostem.

A k tomu vychovává syna Matěje, který je její největší radostí...

(Renata vyrůstala na Moravě a pořád mluví tak trochu „kratce“, ale zároveň „pražsky“. Rozhovor proto zveřejňujeme tak, jak vznikl, včetně pražského dialektu. Kdybychom text upravili do spisovné češtiny, už by to nebyla ona...)

Připravil Vladislav Sobol

Na úvod mám připravenou obvyklou otázku o tom, jak ses dostala do domova. Víím, že každý z děčáku má na tuhle otázku několik odpovědí – jednu říká kamarádům, druhou dospělým a tu skutečnou si většinou nechá pro sebe. Jak to máš ty?

Já s tím žádné tajnosti nedělám, klidně ti řeknu na rovinu, jak to bylo. Stejně jako jsem odpovíděla každému, kdo se zeptal. Ale je fakt, že celý ten příběh jsem nikomu moc nevyprávěla. Nemám to tak, že bych se lidem svěřovala sama od sebe.

NECHÁPALA JSEM, CO SE DĚJE

Tak povídej: Jak ses dostala do domova?

Bylo to asi v devíti letech – ze dne na den a strašně rychle. Přijela sociálka, naložila mě a bráčku do auta a jelo se.

Věděla jsi, kam jedete?

Vůbec, nikdo mi nic neřekl. Já vůbec nechápala, co se děje, byla jsem špatná a zmatená z toho, proč mě vezou někam pryč od rodiny. Postupem času jsem pochopila, že to bylo asi nejlepší řešení, ale v tu chvíli to bylo hrozný.

Proč tě vzali z rodiny?

V té době na tom byla máma zdravotně hodně špatně, měla těžkou schizofrenii. Dneska je to běžná nemoc, kterou doktoři normálně léčí, ale tehdy jí moc nepomáhali. Udělali z ní vlastně blázna a zavírali do ústavů. Několikrát ji zavřeli do psychiatrické nemocnice v Opavě, ale ona utekla. Dali ji tam zpátky a ona utekla zase... Do toho nás opustil táta, takže to psychicky neunesla a zhroutila se.

KRUTÝ ŽIVOT S MACECHOU

Kdo se o vás staral, když byla máma v ústavu?

Byli jsme u táty, který se přestěhoval ke svojí nové partnerce. Tam to bylo docela záživný, nikomu bych to nepřála.

Proč?

Tátova partnerka měla myslím čtyři děti, které si táta oblíbil a mě s bráčkou přehlížel. Přizpůsoboval se jí, navíc začal hodně pít a byl agresivní. Pracoval jako horník na tři směny, takže o nás se starala ta jeho partnerka, vlastně naše macecha. Dost krutá macecha, byla na nás hodně zlá.

Jak na tu dobu vzpomínáš?

Byly to docela kruté časy, naštěstí netrvalo moc dlouho. Vzpomínám si, že jsem pořád brečela za mámou. Zasáhl děda, tatínek naší mámy – právě on zařídil, že nás odvezli do domova a tím nás vlastně vysvobodil.

JAKO „ŠPÍNA“

Na začátku to ale jako vysvobození nevypadalo...

Jaký byl tvůj první den v děčáku?

Odvezli nás do Dětského domova Melč, který sídlí v obrovském zámku. První den si vybavuji úplně přesně – jak jsem šla po těch velikých chodbách, který měly strašně vysoký stropy. Bylo to tam takový komunistický, vůbec ne útulný prostředí pro děti, ale naopak v očích devítiletý holky hrozný místo. Úplně mě to tam děsilo.

Místo někdy není až tak podstatné, důležitější jsou lidi. Jak vás vychovatelky přivítaly?

Připadala jsem si jako nějaká špína. Musela jsem všechno svlíknout, moje věci zabalili a někam vyhodili, osprchovali mě a prohrabali vlasy, jestli nemám vši. A pak se šlo do takzvané žehlírny, tam mi nasadili domovské tepláky, které tehdy nosil každý úplně stejné, odvedli mě nahoru a ukázali pokoj, kde budu spát, na jaké budu rodince. Vlastně tehdy to byly skupiny, vůbec to nebylo o rodině.

Neříkala sis v tu chvíli, že u „macechy“ to bylo lepší?

Neříkala jsem si vůbec nic, jenom jsem brečela a brečela, celé dny a noci. Několik dní jsem byla úplně v šoku, trvalo to týden nebo možná i dva. Vychovatelky mě pak musely dát k bráchovi nebo někdy brácha chodil na noc ke mně, protože jsem z toho byla fakt hodně špatná. Musím říct, že i teď se mi tyhle děsivé vzpomínky někdy vrací.

ŽIVOT JAKO V BASE

Zvykla sis?

Zvykla, ale trvalo to dost dlouho, protože režim v domově byl tehdy fakt hrozný. Připadala jsem si jako v nějaký base.

Jako v base? Jak to tam fungovalo?

Na pokoji nás spalo na dvouposchodovkách osm. Ráno byl budíček, pak nástup dole u koupelen. S kartáčkama v ruce jsme čekali, až nám dá vychovatelka zubní pastu. A takový ne-

Jediná dochovaná fotka z DD Melč. „Žádný další doklad o mém životě v Melči nemám, jen vzpomínky...“

úprosný řád tam panoval den co den, týden co týden. Každý pátek po škole jsi musel do žehlírny, tam ses vysvlíkl a dostal nové hadry. Když jsi přišel ze školy, tak neexistovalo, aby sis na sobě nechal školní věci, ty sis musel dát okamžitě do skříňky a obléct si domácí. Nic z toho jsme si nemohli vzít ani na pokoj. Nebo třeba služby – ze všeho nejhorší bylo, když na mě připadly rajóny.

Co to znamenalo?

Vytřít večer čtyři dlouhý chodby. Bylo mi třeba deset nebo dvanáct a v tý tmě jsem byla na těch zámeckých chodbách úplně posraná. A kdo dostal službu na boty, musel celý skupině umýt boty. Bylo to celý postavený na hlavu.

To zní docela krutě.

Asi před rokem mě v Praze navštívila paní Moudrová, která tam tehdy jako ředitelka začínala. Vysvětlila mi, že tehdy jako ředitelka začínala a chtěla všechno změnit, od vybavení pokojů až po ten řád, ale měla hrozný problémy s vychovatelkami, který tam pracovaly už sto let a o žádných změnách nechtěly slyšet.

Viš, jak to v domově funguje dnes?

Úplně jinak. Na akcích Správné pětky jsem se potkala s holkami z Melče a ty jsou spokojený. Pořád sice bydlí ve velkém zámku, který má obrovské chodby, ale vybavení v domově a hlavně život dětí už je dneska úplně jiný.

A měnilo se to už v době, kdy jsi v domově byla?

Nějak jsem si zvykla a už to tolik nevnímala. Chodila jsem do školních kroužků na basket a na paličkování, s holkami jsme couraly po vesnici. A hlavně nás to prostředí v domově dost stmelilo, takže jsme měli dobrou partu a drželi při sobě. I ve škole to bylo dobrý, přece jen vesnická škola je jiná než škola ve velkém městě, byli tam fajn učitelé. Nakonec špatný vzpomínky nemám, ale to trauma z prvních dní ve mně zůstalo až do dneška.

Co brácha? Pomáhal ti, aby ses se vším vyrovnala?

Brácha Jarek je o tři roky starší a měl problém, že se vždycky chytil nějaký party kluků a nechal se stáhnout k blbostem. Takže už v Melči udělal nějakou velkou průser, nějakou vykrádačky. A to pro mě byl další šok, když jednou do domova naběhli policajti, nasadili mu pouta a odvezli ho. Vůbec jsem nevěděla, která bije, ale dodnes vzpomínám na ten pocit: Brácha mě tady nechává samotnou...

Jak to pokračovalo?

Bráchu dali někde do výchovňáku, kde se choval dobře. Jenže už asi nechtěli, ať se vrátí do Melče, tak paní ředitelka zařídila, že když ho z výchovňáku pustili, šel do domova v Novém Jičíně a mě tam z Melče převezli taky. To mi bylo asi dvanáct.

BRÁCHŮV ÚTĚK DO KOTELNY

Nový Jičín, nový domov, nový život?

Byla to změna, jako když princeznu ze zámku v Půlnočním království převezou do normálního světa. Úplně jiný život. Najednou jsem měla pocit, že jsem přišla do rodiny, byly tam udělané buňky s kuchyňkou. Na pokoji jsem byla s bráchou, to v Melči vůbec neexistovalo, tam byly holky a kluci zvlášť, ani jsme se nemohli večer navštívit v pokoji. A koupelna byla jen pro naši rodinku, ne společná pro padesát dětí. Prostě takový domácí prostředí, na který jsem si hrozně rychle zvykla.

Co mi dal dětský domov?

Často si na svůj život v domově stěžuju, ale nějakou výchovu mi určitě dal. Ale hlavně jsem vždycky narazila na ty správné lidi, který mě posunuli někam dál – v děcáku i pak, když jsem odešla. Máme s bráchou stejný geny, ale každé jsme úplně jiné. Já se na rozdíl od něj vždycky chovala slušně, nikdy jsem neměla žádné problémy.

Změnilo to i bráchu?

Moc ne, zase se chytil takovejch těch největších grázlů. Když mi bylo asi čtrnáct, tak s nima utekl. Proklínala jsem ho – co je to za bráchu, který nechá v domově malou ségru. I když tak malá už jsem nebyla...

Vrátil se ještě?

Po nějaký době se ozval, ale to byl pořád na útěku. Domov byl v takovém hezkým parku a on se tam různě schovával, hlavně v kotelně. Jednou ho tam načapal kotelník, ale brácha byl tak černej od sazí, že ho ani nepoznal. Já jsem mu tam nosila svačiny a pak jsem byla celej den hladová. A pak ho chytili, šel zase někam do pastáku a potom rovnou sedět. Teď už s ním nejsem v kontaktu a po tom všem ani nemám zájem.

PODĚKOVÁNÍ PANU POKORNÉMU

Takže jsi zůstala zase sama... Jak na život v Novém Jičíně vzpomínáš?

Já byla spíš samotář, s nikým jsem moc nemluvila. Takže i když v Jičíně byl život úplně v pohodě, vnitřně jsem tam trpěla podobně jako v Melči. Chtěla jsem pryč, zařít si svůj život, bydlet sama. Jediný, kdo mě držel, že jsem to tam zvládla až do osmnácti, byl pan Pokorný, který tehdy pracoval jako noční vychovatel a teď už je ředitel. Dost jsme si rozuměli a byl to asi jediný člověk, kterému jsem se tam dokázala svěřit. Řešila jsem třeba to, jak se vychovatelky chovaly k dětem, že většinu času proseděly ve vychovatelnách. Michalovi Pokornému bych chtěla moc poděkovat, co pro mě i všechny ostatní děti udělal. Bylo vidět, že má zájem. Každého se snažil pochopit a navíc byl hodně akční, takže mám velkou radost, že se právě on stal ředitelem. Má to v sobě. Nejde mu o to, že přijde jakoby do práce a odpracuje si svoji směnu, ale je vidět, že domovem žije.

Vystoupení s taneční skupinou z DD Nový Jičín. Nacvičování bylo tvrdé, ale výsledky za to stály

S Terezkou Maxovou, Renatě čouhá hlava napravo od Terezy nad kamarádkou v bílém svetříku

Vraťme se zpátky ke tvému životu. Jak ses rozhodovala, na jakou půjdeš střední školu?

Chtěla jsem jít na učitelku ve školce, ale na to jsem neměla známky.

Flákala jsi učení?

Myslím, že ani ne, ale asi mi chyběla podpora. Se mnou se nikdy nikdo v domově neučil. Teda v Melči jo, tam mě mlátili pravítkem po hlavě.

Pravítkem po hlavě?

Byla tam vychovatelka, které jsme museli číst. Ona měla takhle připravené to pravítko, a když jsme udělali nějakou chybu, tak nás majzla po hlavě.

A v Jičíně?

Tam už to bylo bez pravítka. (směje se) Ale je fakt, že mi nikdo se školou nepomáhal, nikdo nebyl zvědavý na moji žákovskou. Takže mi chyběla motivace.

MISTROVÁ ŘVALA, ŽE JSME TERMINÁTOŘI

Na jakou školu jsi teda šla?

Do Frenštátu pod Radhoštěm na obor kuchař–číšník, tam se nemusely dělat přijímačky a vzali vlastně každého.

Jaké to tam bylo?

Začátek byl docela vtipný. Po prvním týdnu ve škole mě čekala praxe v kuchyni, kde jsme měli loupat kýble cibule a brambor. Naše mistrová měla asi sto padesát kilo a byla hrozně zlá. Řvala po nás, že jsme terminátoři. Fakt byla příšerná. Měla jsem z ní takový strach, že jsem místo praxe chodila za školu, teda vlastně za praxi. Pak na to v domově samozřejmě přišli a já musela do ředitelny na kobereček. Přiznala jsem, že se bojím svojí mistrové a že tam chodit nebudu. Asi jsem to měla říct dřív, ale měla jsem strach říct svůj názor. Tak mě přeřadili na obor číšník a do kuchyně jsem se už vůbec ne-

„Co bylo v domově nejlepší? Když jsme mohli z děcáku vypadnout!“

Taneční skupině z novojičínského domova se dařilo i na Nejmilejších koncertech

dostala. Vlastně doteďka nesnáším vaření, a přitom dělám celý život v restauraci. (smích)

Střední škola tě bavila, nebo to bylo spíš o přežití?

Moc mě to nebavilo, ale chtěla jsem ji dodělat, abych se dostala z domova co nejdříve pryč. Bylo mi docela jedno, jaké mám známky – věděla jsem, že když ten obor udělám a budu šikovná, tak si peníze vydělám vždycky.

Což se povedlo, ale k tomu se ještě dostaneme. Takže školu jsi úspěšně dokončila...

...mohla jsem si dokonce udělat maturitu, ale už jsem do toho nešla. Chtěla jsem co nejdříve odejít z domova a osamostatnit se. Jenže škola skončila v červnu a osmnáct mi bylo až v listopadu. Na celé léto jsem si vzala brigádu v hotelu Praha, kde jsem celý den makala a pak i přespávala, abych nemusela být v domově přes prázdniny. A od září mě vzali do nově otevřené restaurace, kde jsem pak zůstala docela dlouho i po odchodu z domova.

Vzpomínáš si na poslední den v domově?

Už od šestnácti jsem měla přítele, takže to bylo všechno jednodušší, než kdybych byla sama. Navíc mi město dalo garsonku, do které se ke mně přistěhoval i přítel. Z domova jsem dostala nějaké peníze na výbavu, už ani nevím, kolik to tenkrát bylo. A ten první den? Vlastně ani nevím, jak probíhal. Jen si vzpomínám, že jsem se rozloučila s paní ředitelkou – tu jsem měla ráda, to byla fajn ženská, na nic si nehrála. Ale na žádné další podrobnosti si nepamatuju.

Z MORAVY DO PRAHY***Po odchodu z domova už ses musela spolehnout jen sama na sebe... Jak to šlo?***

V té restauraci to bylo fajn, pracovala jsem tam asi dva nebo tři roky i s přítelem, který tam vařil. Hrozně mě to tam bavilo, jenže pak jsem se s ním rozešla a v restauraci skončila. Už jsem se nemohla na něj koukat. Ale v Jičíně už mě znali, asi v dobrým, tak jsem si hned našla práci na bowlingu. Tam to bylo náročné, otevírací doba do pěti do rána a o víkendech i dýl.

Jak ses dostala z Nového Jičína, městečka v Moravskoslezském kraji, do velké Prahy?

Na bowlingu jsem potkala přítele, kterej byl fotbalista a dostal nabídku hrát za Duklu Praha. Tak jsem si sbalila svých pět švestek, pronajala byt a odjela s ním do Prahy. Ale nějak se mu nedařilo, nebo celé Dukle, to přesně nevím, já fotbalu moc nerozumím (směje se), a tak se chtěl po roce nebo dvou vrátit zpátky na Moravu. Já už si ale na Prahu začala zvykat a tak jsme se dohodli, že se s ním nevrátím a zkusíme vztah na dálku.

Jak to fungovalo?

Nefungovalo. On párkrát do Prahy přijel, ale já za ním ani jednou. Už mě to tam netáhlo, tak jsme se rozešli.

KDYŽ SE NARODIL MATĚJ***Jak ses v Praze živila, co jsi dělala?***

Začínala jsem v kavárně na Chodově a pak jsem si našla práci v nočním klubu – teda jako servírka. (směje se) Ale bylo to psycho, náročný směny. Jenže já byla jako motor, furt jsem jela, makala, neměla jsem žádné volno. V té době jsem potkala nového přítele, Martina.

Po kuchaři a fotbalistovi tentokrát ajťák...

Byl to spíš takový rychlovztah, jenže po šesti měsících jsem zjistila, že jsem těhotná.

Takže jsi konečně zpomalila a začala ses starat o malého Matěje?

Tak jednoduché to nebylo. Martin si mě odvezl do Českých Budějovic, odkud pocházel, a tam přišly asi nejhorší chvíle mého života. On pracoval v Praze a já byla celé dny sama s miminem v Budějovicích. Po nějaké době jsem navíc zjistila, že má v Praze milenkou, takže mě do Budějovic odstěhoval vlastně záměrně, abych ho s ní náhodou někde nepotkala.

Jak sis užívala to, že jsi maminka?

Kdybychom měli tatínka, tak by to bylo super, jenže on byl věčně pryč, užíval si a přijel na jeden den v týdnu. Navíc když byl Matějovi rok, tak jsem si zlámala koleno. To byl pro mámu, která se stará o dítě, dost velkej průser. Koleno jsem měla sešroubovaný a rok a půl jsem nesměla na tý jedný noze fungovat. Tak jsem jen čekala, až se mi noha zahojí, udělala si autoškolu a pak byl můj plán jasný: Zase si zabalit tašky, naložit auto a odjet zpátky do Prahy.

Proč je lepší Praha než Melč a Nový Jičín?

V Praze je každý den jiný, nezažiješ tady žádný stereotyp. Máš tady svobodu, ve volném čase i v práci. Protože když chceš, tak v Praze si práci vždycky najdeš.

NEJHORŠÍ NOC V ŽIVOTĚ

Měla jsi tam zajištěnou nějakou práci nebo bydlení?

Vůbec ne. Já mám takovou vlastnost, že když se pro něco rozhodnu, tak moc nepřemýšlím a jdu si za tím.

Tak kde jsi tedy bydlela?

Ta první noc byla asi nejhorší v mém životě. Neměla jsem kam jít, tak jsem zastavila před nějakým hotelem. Matěj měl tehdy rok a půl a já doufala, že se tam ubytujeme a další den něco vymyslím. Jenže v hotelu mi řekli, že mají úplně plno. Úplně jsem se rozsypala, rozbředla: Kam já s tím klukem půjdu? Nakonec jsem sehnala ubytování na jednu noc v jiném hotelu a ráno vyrazila na obhlídky bytů. A vzala jsem hned první byt, který vypadal slušně a byl za dobrý prachy.

Nelitovala jsi, že ses vydala do neznáma?

To ani minutu. Byla jsem ráda, že jsem zpátky

v Praze. Ty dva roky v Budějovicích pro mě byly utrpením. Najednou jsem byla šťastná, hrozně se mi ulevilo. A řekla jsem si, že to nějak dám.

Jak to šlo?

Hned jsem začala fungovat a našla si brigádu.

VYSVOBOZENÍ

Co Matěj?

S Martinem to naštěstí fungovalo a funguje dodnes, takže když jsem chodila do práce, byl Matěj u tatínka. Po krátké brigádě jsem ale nastoupila do restaurace, kde to bylo hodně náročné, dělalo se tam doslova deset dní v týdnu. Já vím, že týden má jenom sedm dní, ale tam vydal za deset. Naštěstí přišlo vysvobození, nabídka od kamaráda, že v restauraci U Zlatých nůžek na Kampě shánějí výpomoc na bar. Hned další den jsem nastoupila a zůstala tam osm nebo devět let, vlastně až do chvíle, než nás vloni zavřel covid.

Život v restauraci je řehole. Když přišla korona, otevřeli U Zlatých nůžek okýnko

Na Kampě jsou samé vyhlášené restaurace.***Jak jsi to zvládala?***

Dělala jsem dva roky za barem, dva roky „na place“ a pak ze mě udělali provozní celé restaurace. To mi vyhovovalo, přece jen když jsi „na place“, tak běháš každý den čtrnáct patnáct hodin mezi zákazníky a moje tělo už to moc nedávalo.

Na Kampu chodí hlavně cizinci. Jak ses s nimi bavila?

Ze školy jsem trochu uměla německy. Ale to jsme zpátky v domově. (směje se) No, po těch letech jsem dost našťvaná. Tehdy mi nikdo neřekl, abych se učila anglicky, že je to pro život lepší. Tyhle věci se mnou nikdo neřešil. V šestý třídě jsem se rozhodla sama – půjdu na němčinu. A doteďka mě hrozně – musím to tak říct – sere, že jsem nešla na angličtinu. Je fakt, že z němčiny jsem měla samý jedničky, ten jazyk mě hodně bavil.

Stačilo to na obsluhování cizinců?

Vždycky jsem dělala v centru, takže jsem se musela naučit aspoň nějaký základní fráze. Něco jsem se nabíflovala, pak jsem něco

pochytila od kolegů, a když jsem pracovala U Zlatých nůžek čtyři roky, tak mi Jirka (můj současný přítel a provozovatel restaurace) zaplatil kurz angličtiny. Takže teď už se domluvíme v pohodě.

PROČ PRACOVAT V RESTAURACI?

V restauracích už pracuješ dost dlouho.

A tenhle obor, ať už kuchař nebo číšník, je v domovech pořád populární. Doporučila bys ten obor těm, kteří se budou rozhodovat, na jakou školu jít po základce? Nebo jinak – baví tě to v restauraci?

Vlastně nebaví. Jenže to jsem pochopila až teď, jak mě to vůbec mohlo bavit. Spíš bych dětem řekla, ať na tento obor nechoděj. Já jsem si ho vybrala jenom proto, že jsem věděla, že mi to pomůže vydělat nějaké peníze, že budu zajištěná. Kdybych věděla, co to obnáší, tak bych se asi rozhodla jinak. Jenže v patnácti letech člověk neví...

O Správné pětce

Nejlípší v domově bylo, když jsme mohli z děcáku vypadnout... V Novém Jičíně jsme měly s holkama taneční skupinu a jezdily po vystoupeních, to bylo super. Ale ještě lepší byly akce Správné pětky na Myšinci. To byly chvíle svobody, kdy jsem se cítila jako normální holka.

Když jsme tam jezdili z Melče, tak nám to najednou zakázali, ani nevím proč, takové věci se prostě tehdy děly. Co bylo nejlepší, to zakázali. Naštěstí Nový Jičín tam taky jezdil, takže když mě přestěhovali, zůstala jsem ve stejné partě kamarádů.

Tehdy ještě vůbec nebyly takové kurzy, na které jezdí děcka dneska a kde je připravujou na život, učí hospodařit s penězi nebo jak si sehnat práci. Tehdy nebylo vůbec nic, jenom Správná pětka. To byla moje škola života.

Mám hroznou radost, že Správná pětka pokračuje a že teď další děti můžou zažívat to, co jsem tehdy prožívala já. Dokonce i děcka z Melče už zase jezdí na tábory. Když jsem před dvěma lety zjistila, že se Správná pětka chystá do Prahy, pozvala jsem je k nám do restaurace a s přáteli jsme pro ně připravili zahradní slavnost. To byl zážitek a vlastně takový návrat, na který nikdy nezapomenu.

Renatin současný druhý domov - dílna, ve které vznikají výrobky pro nový e-shop

Ale to je přece dobrý argument – když odcházíš z domova, tak nemáš peníze a potřebuješ si vydělat. Jaké jsou vlastně platy servírek a číšníků?

Mizerné. Ale záleží na tom, kde pracuješ. Dostaneš jen základ a musíš si vydělat na tipy.

Jako že musíš sázet? Vždyť ty přece sportu nerozumíš.

Tipy, to je vlastně dýško. Peníze, který ti zákazníci dají navíc. Ale jak říkám, všude je to jiný. Třeba v Novém Jičíně, když někdo platil 490 korun, tam mi dal 500 a zůstalo mi deset korun. V Praze ti dají cizinci navíc třeba stovku nebo dvě, když jsou spokojení. Ale aby byli spokojení, tak se musíš hodně otáčet.

Takže to jsou vlastně takové rychlé peníze, které dostaneš ještě před výplatou.

Je fakt, že po škole dostaneš nejrychlejší peníze právě v tomto oboru. Vždycky jsem věděla, že si v práci do večera něco vydělám a budu mít druhý den aspoň na jídlo. Když se nad tím

zamyslím, tak jsem asi měla jít na tenhle obor, abych se dostala tam, kam jsem se dostala. Kdybych dělala v jiném oboru, tak bez pomoci rodičů bych v Praze neměla šanci. Vždyť jenom za byt tady platím skoro dvacet tisíc.

MANDALY OD RÁNA DO VEČERA

Jenže restaurace se zavřely. Co děláš teď?

Vlastně mi covid trochu pomohl, v restauraci už toho bylo na mě moc. S kamarádkou Petrou jsme si otevřely e-shop.

Jak se vám daří?

Ještě to nefunguje tak, jak bychom si představovaly, ale všechno má svůj čas. Zatím nemáme finance na to, abychom si otevřeli krám nebo pronajali prostor, tak nám Petřin přítel zařídil dílnu, kde všechno vyrábíme.

Co se prodává nejvíc?

Nemůžu říct „nejvíce“, teprve se rozjždíme. Prodalo se pár našich obrazů. Péta maluje, co ji napadne, a já dělám mandaly.

Mandaly?

Mandala je kruhový obraz, vlastně takový kruh života. Můžu si ji vymyslet a nakreslit, jak mě zrovna napadne, hodně se to odvíjí od nálady. Začala jsem tomu věnovat a hodně mě to baví.

Kolik času ti výroba jedné mandaly zabere?

Záleží na tom, jak je velká. Některé dělám i týden, různě ve volných chvílích. A když mám volný den, tak si k ní sednu dopoledne a skončím až večer. Pustím si meditační hudbu a do stanu se do jiného světa.

JSEM JINÁ MÁMA**Zmínila ses o Matějovi. Jak se ti daří ho vychovávat – jako holce, která vyrostla v domově?**

Nejsem taková ta přísná matka, spíš kamarádka. Tím, že jsem vyrůstala v domově, tak jsem asi jiná máma než většina ostatních, ve všem. Fakt asi ve všem. Ale myslím, že Matěj má dobrou výchovu, zatím jsem s ním neměla problém, třeba že bych mu někdy musela dát facku nebo na prdel. Úplně svatej není, ale když byl nějaký problém, tak po domluvě vždycky přišel a promluvili jsme si. Snažím se prostě tyhle věci řešit jinak.

Můžeš to trochu vysvětlit?

Asi je to tím, že někteří vychovatelé byli pro mě tak trochu špatný vzor a já si přála, aby za mnou Matěj neměl nikdy strach přijít a s čímkoliv se svěřit. Aby ve mě měl důvěru. Takže se spolu hodně bavíme, děláme srandy...

